

... על-פי הרגילות שהיתה אצל כו"כ חסידים, שהיו מחשיבים (מסבירים ומפרסמים) שיום הולדתם הוא – הפעם הראשונה שבאו לליובאוויטש אל הרבי, אצל כל רבי בזמן נשיאותו, ועד"ז בזמן נשיאותו של נשיא דורנו – אלה שבאו ל"ליובאוויטש שבליובאוויטש" של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר... כ"ז אלול תש"א

ד' אמותיו של הרבי דירת קבע של חסיד!

כשם שאלה שנוסעים מכאן צריכים לידע שהרבי נמצא עמיהם בכל מקום שנוסעים אליו, כמו כן אלה שבאים לכאן, לד' הכתלים של הרבי [אפילו אלה שבאים רק בזמנם הפנוי, או כשהבעה"ב'סטע סבורה שיכולים לבוא...], צריכים לידע שעיקר קביעותם היא כאן, בד' הכתלים של הרבי, אלא שלפי שעה (גם אם שעה זו נמשכת ריבוי זמן) נוסעים מכאן, ועד"ד הסיפור בענין "בר בי רב דחד יומא" (ולהעיר, שעיקר הקביעות ע"פ תורה (כפי שמצינו לענין סוכה) היא לא בזמן, אלא בנפש).

איתא בגמרא שלעתיד לבוא "אבני ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו, שנאמר כי אבן מקיר תזעק וכפס מעץ יענה". כלומר, גם לאחר שעברו אלפי שנים (מוזמן אמירת פסוק זה עד בוא יום ה' הגדול והגורא) יעידו קורות הבית – שאינו קיים משך זמן רב – על מה שאירע בתוכו. ועאכו"כ בנוגע לד' הכתלים וקורות ביתו של הרבי, שבו התפלל ולמד ועסק בענייניו וקיבל אנשים ל"יחידות" בהתייחדו עם בחינת היחידה שלהם, הרי בודאי שקורות בית זה – שבו נמצאים אנו – "האבן זיך אנגעזאפט" בכל העניינים הקשורים עם מהותו של הרבי! החילוק הוא רק שיש כאלה שגם ד' אמות הגשמיות שלהם נמצאים כאן, ויש כאלה שד' אמות הגשמיות שלהם נמצאים במקום אחר, וצריכים לקחת עמיהם ד' אמות אלה, וכאמור, שהרבי נוסע עם כו"א מהנוסעים בשליחותו, ובודאי שבגלל זה ישפיע להם בכל המצטרך – כי הרבי לא נשאר בעל-חוב, ובלשון חז"ל ש"אין הקב"ה מקפח שכר כל בריו" – להצלחה מרובה בגשמיות וברוחניות.

תורת מנחם - התועודיות הישית חלק א' ע' 138

חסידים ללא שם לוואי באים אל הרבי בכל עת

ישנם יהודים המכונים בשם "ראש-השנה אידן" או "יום-כיפור אידן", כלומר, יהודים הבאים לבית-הכנסת בר"ה ויוהכ"פ; ישנם "יום-טוב אידן" – יהודים הבאים לביהכ"נ ביו"ט; ישנם "שבת אידן" – יהודים הבאים לביהכ"נ ביום השבת; וישנם יהודים סתם (סתם אידן), ללא שם לוואי – יהודים שפוגשים אותם בביהכ"נ שלש פעמים ביום...

וכך גם אצל הרבי – היו "ראש-השנה חסידים", שנהגו לבוא אל הרבי בר"ה; היו "יום-טוב חסידים", שנהגו לבוא אל הרבי ביו"ט; והיו סתם חסידים, שהיו באים אל הרבי בכל עת, ללא סיבה מיוחדת ("סתם אזוי"), – (כ"ק אדמו"ר חייך ואמרו:) סימפסאָהן הי' מסרב להכניסם אל הרבי, לפי שהי' רואה את פניהם של אלה לעתים תכופות יותר מדי ("די פנימער פלעגט ער זען צו אָפּט"...)...

ובודאי – לאו דוקא כאשר אירע איזה חולי ח"ו, שאז באים אל הרבי לבקש ברכת רפואה [ביודעם שזהו "בית-הרפואה" הטוב ביותר ("דאָס איז דער בעסטער שפיטאַל"...)...], אלא היו באים אל הרבי גם בזמנים טובים ("אין אַ גוטן אָפּן")!

כלפי מה הדברים אמורים?

ישנם כאלה שבדרך-כלל אינם נוהגים לבוא לכאן, אלא, כשחל י"ב תמוז ביום השבת (כבקיעות שנה זו), שלמחרתו הוא יום הראשון בשבוע, שאז יש להם חופש ("זיי זיינען אויף וואַקיישאַן"), אזי יש להם "מסירת-נפש" לבוא לכאן... ועד"ז כשחל י"ט כסלו ביום השבת – גם אז באים לכאן, לכבודו של רבינו הזקן (בעל הגאולה) שחיבר הרבה ספרים וכו'...

(וסיים כ"ק אדמו"ר:) אלה שהדברים מכוונים אליהם – בודאי יודעים למי הכוונה ("זוועמען מען מיינט")... ובכן, שיאמרו עתה "לחיים", ודבר זה יתקן גם את העבר, שכן, כאשר מתעלים לדרגא נעלית יותר, מתעלים גם מהגבלות הזמן, ובמילא אפשר לתקן גם את העבר.

תורת מנחם - התועודיות תשי"ב ש"פ ח"ב

להימצא ככל היותר ב"קרעטשמע" אצל הרבי לא חסר מאומה

בין הניגונים המיוחדים לחסידים של אדמו"ר האמצעי ישנו הניגון "ניע זשוריצי חלאפצי".

ומבאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, שאצל החסידים של אדמו"ר האמצעי הייתה הדאגה היחידה כיצד לבוא עד ה"בית-מרוח" ("יאק דאיעדעם דא קארטשאמקע"), וכאשר באים לשם אזי לא חסר מאומה...

ותוכן העניין:

כאשר נמצאים בנסיעה בדרך, נכנסים לה"בתי מרוח" ("קרעטשמעס") שנמצאים באמצע הדרך, ושם יכולים לנוח להתפלל וללמוד השיעורים במנוחת הדעת.

והנמשל בזה – שהנסיעה בדרך קאי על זמן הגלות, "מפני חטאינו גלינו מארצנו", שכל בני" (הן אלה שנמצאים כאן בחוץ לארץ והן אלה שנמצאים בארץ ישראל) הם בגלות, בדרך, ובאמצע הדרך יש "בתי מרוח" "קרעטשמעס", שהם המקומות של הרביים.

ובמילא צריכים להשתדל למעט ככל האפשרי בשעות בדרך, ולהימצא יותר ב"בית המרוח" ("קרעטשמע") במקומו של הרבי, מתוך ידיעה ששם לא חסר מאומה.

וכאמור ינגנו עתה ניגון זה (בודאי כולם יודעים את הניגון).

מקבל את כולם

מחלק מטבעות לצדקה לצעירי הצאן, בדרנו לתפילה

תורת מנחם - התועודיות, תשי"א ח"ב עמ' 106

רוצים וצריכים משיח כפשוטו

הרבי מבאר ש"אסתלק יקרא דקוב"ה" מורה על המשכת האור בדרגא נעלית ביותר, בחי' סוכ"ע, שהמשכה זו נקראת בלשון של הסתלקות, להיותה בבחינת רוממות. ומזה מובן שכן הוא גם בנוגע ל"הסתלקות" של הרבי.

...אלא שאעפ"כ, רוצים וצריכים אנו את הרבי כפשוטו למטה מעשרה טפחים...

אביו של הרבי נ"ע, אדמו"ר מהר"ש, שאל אצל אביו, אדמו"ר הצ"צ, בקשר לאותה שנה שאמרו עלי' "קץ", היתכן שמשיח לא בא? והשיב לו: הרי נדפס הלקוטי-תורה! נענה אדמו"ר מהר"ש ואמר לאביו אדמו"ר הצ"צ: אבל אנו רוצים וצריכים משיח כפשוטו למטה מעשרה טפחים!

משיחת ש"פ תצווה תשי"א, תורת מנחם עמוד 18

